

SVEITSIN SOSIALIDEMOKRAATTISEN PUOLUEEN ZIMMERWALDILAISEN VASEMMISTON TEHTÄVÄT ⁶²

Sveitsin sosialidemokraattisen puolueen Zürichin kongressi (4—5. XI. 1916) osoitti lopullisesti, että tämän puolueen päätös Zimmerwaldiin yhtymisestä ja *vallankumouksellisen joukkotaistelun* hyväksymisestä (Aaraun kongressin päätöslauselma, 1915) on jäänyt vain paperille ja että puolueen sisällä on täysin muotoutunut „keskusta”, t.s. samanlainen suunta kuin on Kautskyn—Haasen ja „Arbeitsgemeinschaftin” * suunta Saksassa ja Longuet’n—Pressemannen ja kumpp. suunta Ranskassa. Tämä „keskusta”, jonka johtajaksi on osoittautunut R. Grimm, yhdistää „vasemmistolaiset” julkilausumat „oikeistolaiseen”, t.s. opportunistiseen käytäntöön.

Sen vuoksi Sveitsin sosialidemokraattisen puolueen zimmerwaldilaisen vasemmiston tehtävänä on yhdistää heti ja ehdottomasti voimansa vaikuttaakseen järjestelmällisesti puolueeseen siinä hengessä, ettei Aaraun kongressin päätös jäisi kuolleeksi kirjaimeksi. Tämä zimmerwaldilaisen vasemmiston voimien yhteenliittäminen on tarpeellista sitäkin kipeämmin, kun ei Aaraun eikä liioin Zürichin puoluekongressi herätä pienintäkään epäilystä Sveitsin proletariaatin vallankumouksellisten ja internationalististen sympatioiden suhteen. Ei riitä, että hyväksytään päätöslauselma, jossa ilmoitetaan oltavan yksimielisiä Liebknechtin kanssa; on suhtauduttava vakavasti hänen tunnukseensa, jonka mukaan nykyiset sosialidemokraattiset puolueet kaipaavat *uudistusta* (Regeneration) ⁶³.

Sveitsin sosialidemokraattisen puolueen zimmerwaldilaisen vasemmiston toimintaohjelman pitäisi olla likipitään seuraavanlainen:

* — „Työyhteisön”. *Toim.*

I. SUHTAANTUMINEN SOTAAN JA PORVARILLISEEN HALLITUKSEEN YLEENSA

1. Sveitsin „isänmaan puolustaminen” nykyisessä imperialistisessa sodassa samoin kuin valmisteilla olevissa uusissakin imperialistisissa sodissa on vain porvarillista kansan pettämistä eikä mitään muuta, sillä todellisuudessa Sveitsin osallistuminen nykyiseen sotaan samoin kuin muihinkin samanlaisiin sotiin olisi vain osallistumista taantumukselliseen rosvosotaan liitossa *jonkin* imperialistisen koalition kanssa eikä suinkaan „vapauden”, „demokratian”, „riippumattomuuden” j.n.e. puolesta käytävää sotaa.

2. Sveitsin sosialidemokraattisen puolueen tulee suhtautua Sveitsin porvarilliseen hallitukseen ja kaikkiin Sveitsin porvarillisiin puolueisiin täysin epäluottamuksellisesti, sillä tuo hallitus (a) on mitä läheisimmin sidottu sekä taloudellisesti että finanssien kannalta imperialististen „suur”-valtojen porvaristoon ja se on kokonaan riippuvainen tästä; (b) se on jo kauan sitten siirtynyt kautta linjan kansainvälisissä ja sisäisissä asioissa poliittiseen taantumukseen (valtiollinen poliisi; Euroopan taantumuksen ja Euroopan monarkioiden j.n.e. orjailu); (c) se on monien vuosien aikana osoittanut koko politiikallaan (sotalaitoksen uudelleenjärjestely v. 1907 j.n.e.; Eglin, de Loys'in „jutut”⁶⁴ y.m. y.m.), että se on yhä enemmän muuttumassa Sveitsin taantumuksellisimman sotapuolueen ja sotilasklikin käytävissä olevaksi pelinappulaksi.

3. Tämän vuoksi Sveitsin sosialidemokraattisen puolueen ajankohtaisimpana tehtävänä on paljastaa imperialistista porvaristoa ja sotilasvaltaa orjailevan hallituksen todellinen luonne, osoittaa, että se pettää kansaa puhumalla demokratiasta y.m., ja selittää täysin mahdolliseksi se, että tämä hallitus kavaltaa (Sveitsin koko valtaapitävän porvariston suostumuksella) Sveitsin kansan edut tälle tai tuolle imperialistiselle koalitiolle.

4. Sen tähden siinä tapauksessa, että Sveitsi vedetään nykyiseen sotaan, sosialidemokraattien velvollisuus on tuomita ehdottomasti „isänmaan puolustus” ja paljastaa, että tuolla tunnuksella petetään kansaa. Sellaisessa sodassa työläiset ja talonpojat kaatuisivat imperialistisen porvariston etujen eivätkä omien etujensa ja demokratian puolesta. Sveitsin samoin kuin muidenkin kehittyneiden maiden

sosialistit voivat hyväksyä isänmaan sotilaallisen puolustamisen ja heidän tuleekin hyväksyä se *vasta sitten*, kun tuo isänmaa on uudistettu sosialistiseksi, t.s. kun kysymyksessä on proletaarisen, sosialistisen vallankumouksen puolustaminen porvaristolta.

5. Sosialidemokraattinen puolue ja sen parlamenttiedustajat eivät voi rauhan enempää kuin sodankaan aikana äänestää millään muotoa sotamäärärahojen puolesta, pidettäköönpä sellaisen menettelyn puolustukseksi vaikka millaisia harhauttavia puheita „puolueettomuuden suojelemisesta” y.m.

6. Proletariaatin puolestaan täytyy vastata sotaan propagoimalla, valmistelemalla ja järjestämällä vallankumouksellisia joukkoesiintymisiä tarkoituksenaan kukistaa porvariston herruus, valloittaa valtiovalta ja luoda sosialistinen järjestelmä, joka yksin vain voikin vapauttaa ihmiskunnan sodista ja jonka luomisesta *kaikkien* maiden työläisten tietoisuudessa on ennen näkemättömän nopeasti kypsymässä päätös.

7. Vallankumouksellisten esiintymisten muotoina tulee olla myös mielenosoitusten ja joukkolakkojen, mutta ei missään tapauksessa kieltäytyminen sotapalveluksesta. Päinvastoin, vain se, ettei kieltäydytä ottamasta asetta, vaan suunnataan nuo aset *omaa* porvaristoa vastaan, voi olla proletariaatin tehtävien mukaista ja vastata internationaalismin parhaimpien edustajien, esim. K. Liebknechtin tunnuksia.

8. Hallituksen ryhtyessä sodan edellä tai sodan aikana vähäisimpiinkin toimenpiteisiin kumotakseen tai rajoittaakseen poliittisia vapauksia sosialidemokraattisten työläisten täytyy muodostaa maanalaisia järjestöjä, joiden tarkoituksena on propagoida järjestelmällisesti, sisukkaasti sotaa sotaa vastaan, vaikka se vaatisi uhrejakin, ja tehdä joukoille selkoa sodan todellisesta luonteesta.

II. KALLIS AIKA JA JOUKKOJEN SIETAMATTOMAN VAIKEA TALOUDELLINEN ASEMA

9. Ei ainoastaan sotaa käyvissä maissa, vaan myös Sveitsissä sodan seurauksena on ollut ennen näkemätön, skandaalimainen pienen rikkaiden ryhmän rikastuminen ja

kalliista ajasta ja elintarvevarojen vähyydestä johtunut joukkojen tavaton puutteenalaisuus. Sosialidemokraattisen puolueen päätehtävänä on käydä vallankumouksellista eikä reformistista taistelua tätä onnettomuutta vastaan — propagoida ja valmistella tätä taistelua järjestelmällisesti ja sisukkaasti, pelkäämättä väistämättömiä väliaikaisia vaikeuksia ja tappioita.

10. Vastaukseksi porvarien lukuisiin finanssireformisuunnitelmiin sosialidemokraattisen puolueen tulee ottaa päätehtäväkseen paljastaa se, että porvaristo yrittää säilyttää liikekannallepanosta ja sodasta aiheutuvat rasitukset työläisten ja köyhimpien talonpoikien kannettaviksi.

Socialidemokraattinen puolue ei voi missään tapauksessa eikä millään tekosyyllä myöntyä välillisiin veroihin. Sekä Aaraun kongressin (1915) päätös että Zürichin kongressissa (1916) hyväksytty Huberin—Grimmin päätöslauselma, joiden mukaan sosialidemokraatit voivat hyväksyä välilliset verot, on kumottava. Kaikkien sosialidemokraattisten järjestöjen on heti ryhdyttävä mitä tarmokkaimmin valmistautumaan helmikuussa 1917 Bernissä kokoontuvaan puoluekongressiin ja valittava kongressiin vain sellaisia edustajia, jotka suostuvat kumoamaan nuo päätökset.

Liberaalisten virkamiesten eikä suinkaan vallankumouksellisten sosialidemokraattien tehtävänä on auttaa porvarihallitusta selviytymään nykyisistä vaikeuksista ja säilyttämään kapitalistisen järjestelmän, t.s. ikuistamaan joukkojen puutteenalaisuuden.

11. Sosialidemokraattien on harjoitettava mahdollisimman laajasti joukkojen keskuudessa sellaista propagandaa, että tarvitaan välttämättömästi koko liittovaltion mitassa yhtäläistä omaisuus- ja tuloveroa, jonka korkeat ja progressiiviset taksat *eivät ole seuraavia pienemmät*:

Omaisuus	Tulo	Veroprosentti
20.000 fr. —	5.000 —	verovapaa
50.000 „ —	10.000 —	vero 10 %
100.000 „ —	25.000 —	40 %
200.000 „ —	60.000 —	60 %

j.n.e.

Täysihoitoloita käyttävien verotus:

alle 4 fr. päivältä	—	verovapaa
5 „	—	vero 1 %
10 „	—	20 %
20 „	—	25 % j.n.e.

12. Sosialidemokraattien on käytävä armotonta taistelua sitä porvarillista valhetta vastaan, jota myös monet oppor-
tunistit levittelevät sosialidemokraattisessa puolueessa ja
jonka mukaan omaisuus- ja tuloveron vallankumouksellisen
korkeiden taksojen propagoiminen on muka „epäkäytännöl-
listä”. Päinvastoin, se on ainoaa käytännöllistä ja ainoaa
socialidemokraattista politiikkaa, sillä ensiksikään meidän
ei ole sopeutettava toimintaamme sen mukaiseksi, minkä
rikkaat „voivat hyväksyä”, vaan meidän tulee vedota niihin
köyhien ja omistamattomien laajoihin joukkoihin, jotka suh-
tautuvat socialidemokraattiseen puolueeseen suuressa mää-
rin välinpitämättömästi tai epäilevästi juuri tämän puolueen
reformistisen ja opportunistisen luonteen vuoksi. Toiseksi,
porvaristolta voidaan saada myönnytyksiä vain sillä
tavalla, ettei ruveta „kauppoihin” sen kanssa eikä „sopeu-
duta” sen etujen tai ennakkoluulojen mukaisesti, vaan
valmistetaan joukkojen vallankumoukselliset *voimat* tais-
teluun sitä *vastaan*. Ja mitä suuremman osan kansasta me
saamme vakuuttuneeksi siitä, että vallankumouksellisen
korkeat verotaksat ovat oikeudenmukaisia ja että on tais-
teltava niiden voimaansaattamiseksi, sitä pikemmin por-
varisto antaa periksi ja me puolestamme käytämme hyväksi
jokaista, jopa pientäkin myönnytystä käydäksemme järkky-
mättömästi taistelua porvariston täydellisen pakkoluovutta-
misen puolesta.

13. Poikkeuksetta kaikkien Bundesräten * ja muiden toi-
men- ja viranhaltijoiden palkkarajaksi on perheenjäsenten
lunun mukaan säädettävä korkeintaan 5—6 tuhatta frangia
vuodessa. Kaikkalainen muiden tulojen kasaaminen on kiel-
lettävä vankeusrangaistuksen ja noiden tulojen takavarikoi-
misen uhalla.

14. On pakkoluovutettava tehtaat ja tuotantolaitokset —
ennen kaikkea ne, joita tarvitaan väestön turvaamiseen
elämänvälineillä,— sekä kaikki maataloudelliset yritykset,
joilla on maata enemmän kuin 15 ha (yli 40 „Jucharten” **)
(tällaisia yrityksiä Sveitsissä on 252 tuhannesta vain
22 tuhatta, t.s. vähemmän kuin 1/10 maatalousyritysten
yhteismäärästä). Näiden uudistusten pohjalla on ryhdyttävä
järjestelmällisiin toimenpiteisiin elintarvikkeiden tuotannon

* — Liittoneuvoston jäsenten. *Toim.*

** — „eekkeriä”. *Toim.*

lisäämiseksi ja kansan turvaamiseksi huokeilla ruokatavaroilla.

15. On viivyttelämättä pakkoluovutettava valtiolle kaikki Sveitsin vesivoimavarat soveltamalla tässä niin kuin muisakin pakkoluovuttamistapauksissa yllämainittuja omaisuus- ja tuloverotaksoja.

III. ERIKOISEN AJANKOHTAISET DEMOKRAATTISET UUDISTUKSET JA POLIITTISEN TAISTELUN JA PARLAMENTARISMIN HYVÄSIKÄYTTÖ

16. Parlamentin puhujankoroketta samoin kuin aloite- ja referendumioikeutta ei ole käytettävä reformistisesti, t. s. siten, että kannatetaan reformeja, jotka porvaristo „voi hyväksyä” ja jotka sen vuoksi eivät voi poistaa joukkojen pahimpia ja pohjimmaisimpia onnettomuuksia, vaan niitä on käytettävä siihen, että propagoidaan Sveitsin sosialistista uudistamista, mikä on täysin mahdollista taloudellisesti ja käy yhä ajankohtaisemmaksi ja tarpeellisemmaksi, sillä siihen pakottavat sekä kallis aika ja finanssipääoman harjoittama sorto että sodan synnyttämät kansainväliset suhteet, jotka sysäävät koko Euroopan proletariaattia valankumoukseen.

17. On poistettava poikkeuksetta *kaikki*, mikä rajoittaa naisten poliittisia oikeuksia miesten oikeuksiin verraten. Joukoille on selitettävä, että tämä uudistus on erikoisen tarpeellinen sellaisena aikana, jolloin sota ja kallis aika aiheuttavat levottomuutta laajoissa kansanjoukoissa ja kääntävät varsinkin naisten mielenkiinnon ja huomion politiikkaan.

18. On saatettava voimaan ulkomaalaisten pakollinen ja maksuton siirtyminen Sveitsin alamaisuuteen (Zwangseinbürgerung). Jokaisesta ulkomaalaisesta, joka on oleskellut 3 kuukautta Sveitsissä, tulee Sveitsin alamainen, ellei hän erikoisen pätevien syiden vuoksi ano lykkäystä, joka myönnetään enintään 3 kuukaudeksi. Joukoille on selitettävä, että Sveitsille tämä uudistus on erikoisen tarpeellinen, ei vain yleisdemokraattiselta näkökannalta, vaan myös sen vuoksi, että Sveitsin imperialistinen tila on tehnyt siitä valtion, jossa ulkomaalaisia on prosentuaalisesti enemmän kuin muualla Euroopassa. Näistä ulkomaalaisista $\frac{9}{10}$ puhuu

jotain Sveitsin kolmesta kielestä. Ulkomaalaisten työläisten poliittinen oikeudettomuus ja eristyneisyys voimistaa jo ennestään lisääntyvää poliittista taantumusta ja heikentää proletariaatin kansainvälistä solidaarisuutta.

19. On ryhdyttävä viivyttelemättä agitoimaan sen puolesta, että Nationalratin * vaaleissa 1917 sosialidemokraattisen puolueen ehdokkaat asetettaisiin vasta sen jälkeen, kun valitsijoiden edessä on käsitelty alustavasti ja kaikinpuolisesti poliittista toimintaohjelmaa ja varsinkin sellaisia kysymyksiä kuin suhtaantuminen sotaan ja isänmaan puolustamiseen, reformistinen ja vallankumouksellinen taistelu kallista aikaa vastaan.

IV. PUOLUEEN LÄHIMMÄT TEHTÄVÄT PROPAGANDAN, AGITAATION JA ORGANISAATION ALALLA

20. Joukkojen vallankumouksellista taistelua koskevaa Aaraan kongressin päätöstä on mahdoton toteuttaa toden teolla tekemättä järjestelmällisesti ja sisukkaasti työtä sosialidemokraattien joukkovaikutuksen laajentamisen hyväksi ja vetämättä työtätekevien ja riistettyjen joukkojen *uusia* kerroksia mukaan liikkeeseen. Propagandaa ja agitatiota sosiaalisen vallankumouksen hyväksi on harjoitettava konkreettisemmin, kouraantuntuvammin, välittömän käytännön pohjalta, jotta se olisi ymmärrettävää, ei ainoastaan järjestyneille työläisille, jotka kapitalismin oloissa ovat aina vähemmistönä proletariaatin ja yleensä sorrettujen luokkien keskuudessa, vaan myös riistettyjen enemmistölle, joka kapitalismin hirveän ikeen alla ei kykene järjestäytymään systemaattisesti.

21. Joukkovaikutuksensa laajentamiseksi puolueen on ryhdyttävä julkaisemaan järjestelmällisemmin ilmaiseksi jaettavia lentolehtisiä, joissa selitetään joukoille, että vallankumouksellinen proletariaatti taistelee Sveitsin sosialistisen uudistamisen hyväksi, mikä on tarpeen $\frac{9}{10}$:lle väestöstä ja sen etujen mukaista. On järjestettävä kaikki puolueosastot ja varsinkin nuorisojärjestöt julkiseen kilpailuun levittämään näitä lentolehtisiä, agitoimaan kaduilla, taloissa ja asunnoissa; enemmän huomiota ja tarmoa agitaatioon, jota harjoitetaan maatyöläisten, palkollisten ja päiväläisten kes-

* — Kansallisneuvoston. *Toim.*

kuudessa sekä talonpoikaiston köyhimmän osan keskuudessa, joka ei riistä palkkatyöläisiä eikä kasaa rikkautta kalliin ajan kustannuksella, vaan kärsii siitä. Puolueen parlamenttiedustajilta (National-, Kantons-, Gross- y.m. Räte) on vaadittava, että he vähemmän käyttäisivät varsin edullista poliittista asemaansa parlamentaariseen reformistiseen suunsoittoon, mikä aiheellisesti saa työläiset apeiksi ja epäuskoisiksi, ja enemmän sosialistisen vallankumouksen propagoimiseen kaupungin ja varsinkin maaseudun proletariaatin ja puoliproletariaatin *takapajuisimpien* kerrosten keskuudessa.

22. On luovuttava päättäväisesti siitä teoriasta, että työväenluokan, toimihenkilöiden j.n.e. taloudelliset järjestöt ovat „puolueettomia”. Joukoille on selitettävä se totuus, minkä sota on vahvistanut erikoisen selvästi, nimittäin, että niin sanottu „puolueettomuus” on porvarillista petosta ja vilppiä, että todellisuudessa se merkitsee *passiivista* alistumista porvariston holhoukseen ja sen varsin kataliin, imperialistisen sodan kaltaisiin hankkeisiin. On voimistettava sosialidemokraattista toimintaa työväenluokan ja pikkuporvariston köyhimpien kerrosten eli toimihenkilöiden kaikissa liitoissa, muodostettava erikoisia sosialidemokraattien ryhmiä kaikissa näissä liitoissa, muokattava asiaintilaa järjestelmällisesti sellaiseksi, että vallankumouksellisella sosialidemokratialla olisi kaikissa näissä liitoissa enemmistö ja johto käsissään. Joukoille on selitettävä, miten peräti tärkeä tämä seikka on vallankumouksellisen taistelun menestymisen kannalta.

23. On laajennettava ja voimistettava sosialidemokraattista toimintaa sotaväen keskuudessa niin ennen nuorison astumista sotaväen riveihin kuin myös palvelusaikana. On perustettava sosialidemokraattisia ryhmiä kaikissa joukko-osastoissa. On selitettävä, että sosialismin kannalta on historiallisesti sekä välttämätöntä että oikeutettua käyttää aseita ainoassa oikeutetussa sodassa, nimittäin sodassa, jota proletariaatti käy porvaristoa vastaan vapauttaakseen ihmiskunnan palkkatyöorjuudesta. Sotaväen vallankumouksellisen osan käymän taistelun sekä proletariaatin ja yleensä riistonalaisen väestön laajan liikkeen yhtenäisyyden nimessä on harjoitettava propagandaa erillisiä *attentaatteja* (tihutöitä) vastaan. On voimistettava Oltenin päätöksen osan propagointia, jossa kehoitetaan sotilaita olemaan

tottelematta, silloin kun sotaväkeä käytetään lakkolaisia vastaan, sekä olemaan rajoittumatta passiiviseen tottelemattomuuteen ⁶⁵.

24. On selitettävä joukoille, että se käytännöllinen toiminta, jota harjoitetaan edellä kehitellyn johdonmukaisen vallankumouksellisen sosialidemokraattisen suunnan mukaisesti, on erottamattomassa yhteydessä siihen johdonmukaiseen *periaatteelliseen* taisteluun, jota käyvät keskenään nykyisen työväenliikkeen *kolme tärkeintä* suuntaa, jotka ovat muodostuneet *kaikissa* sivistysmaissa ja hahmottuneet lopullisesti myös Sveitsissä (eritoten Zürichin kongressissa 1916). Nämä kolme suuntaa ovat: 1) sosialipatriootit, t.s. ne, jotka julkisesti hyväksyvät sen, että nykyisessä, vv. 1914—1916 imperialistisessa sodassa „puolustetaan isänmaata”. Tämä on työväenliikkeessä olevien porvariston asiamestien oportunistinen suunta; 2) Zimmerwaldin vasemmistolaiset, jotka periaatteessa kieltävät „isänmaan puolustamisen” imperialistisessa sodassa ja kannattavat eroamista sosialipatrioteista, porvariston asiamehistä, ja joukkojen vallankumouksellista taistelua ja samalla sosialidemokraattien taktiikan *täydellistä* uusimista tuon taistelun propagoimista ja valmistamista vastaavasti; 3) niin sanottu „keskusta” (Kautsky — Haase, „Arbeitsgemeinschaft” Saksassa; Longuet — Pressemanne Ranskassa)*, joka tahtoo ensimmäisen ja toisen suunnan yhtenäisyyttä. Moinen „yhtenäisyys” sitoo vain vallankumouksellisen sosialidemokratian kädet estäen sitä laajentamasta toimintaa ja harhauttaen joukkoja, sillä puuttuu puolueen periaatteiden ja sen käytännöllisen toiminnan välinen täydellinen erottamaton yhteys.

Sveitsin sosialidemokraattisen puolueen kongressissa Zürichissä 1916 kolmessa Nationalratsfraktionia** koskevasta kysymyksestä käytetyssä puheenvuorossa, nimittäin Plattenin, Naine'in ja Greulichin puheenvuoroissa, tuli erikoisen selvästi tunnustettua se, että sosialidemokraattisen politiikan eri suuntien taistelu Sveitsin sosialidemokraattisen puolueen sisällä *on jo aikoja ollut tostiasia*. Useimmat edustajat olivat ilmeisesti myötämielisiä Plattenille, kun hän sanoi, että on pidettävä johdonmukaisesti kiinni vallan-

* Saksan sosialidemokraattisessa lehdistössä „keskusta” rinnastetaan väliin — ja täysin oikeutetusti — „zimmerwaldilaisten” *oikeistosiipeen*.

** — Kansallisneuvoston edustajaryhmää. *Toim.*

kumouksellisen sosialidemokratian hengen mukaisesta toiminnasta. Naine sanoi suoraan, selvästi ja varmasti, että Nationalratsfraktionin sisällä käyvät alituista taistelua kaksi suuntaa ja työväenjärjestöjen on itse huolehdittava siitä, että Nationalratiin lähetetään todella yksimielisiä vallankumouksellisen suunnan kannattajia. Kun Greulich sanoi, että puolue on luopunut entisistä „lemmikeistään” (Lieblinge) ja löytänyt itselleen uusia „lemmikkejä”, niin hän tunnusti sen saman tosiasian, että on olemassa eri suuntia ja niiden välistä taistelua. Kukaan tietoinen ja ajatteleva työläinen ei kuitenkaan hyväksy „lemmikki-teoriaa”. Juuri siksi, ettei väistämätön ja välttämätön suuntataistelu muodostuisi „lemmikkien” kilpailuksi, henkilökohtaisiksi selkkauksiksi, pikkumaisiksi epäluuloiksi, rettelöiksi, juuri siksi sosialidemokraattisen puolueen kaikkien jäsenten velvollisuus on huolehtia siitä, että sosialidemokraattisen politiikan eri suuntien taistelu olisi *avointa ja periaatteellista*.

25. On käytävä *periaatteellista* voimaperäistä taistelua Grütli-Vereinia⁶⁶ vastaan, jossa Sveitsin maaperällä ilmenevät havainnollisina *porvarillisen* työväenpolitiikan tendenssit, nimittäin opportunisti, reformismi, sosialipatriotismi, joukkojen harhauttaminen porvarillis-demokraattisilla harhakuvitelmillä. Grütli-Vereinin konkreettista toimintaa esimerkkinä käyttäen on tehtävä joukoille täysin selväksi, kuinka erheellistä ja vahingollista on sosialipatrioottien ja „keskustan” politiikka.

26. On heti ryhdyttävä valmistautumaan Bernissä helmikuussa (1917) kokoontuvan puoluekongressin edustajien vaaleihin, ettei noita vaaleja toimitettaisi millään muulla kuin sillä perusteella, että jokaisessa puoluejärjestössä keskustellaan periaatteellisista ja käytännöllis-poliittisista toimintaohjelmista. Sellaisena johdonmukaisten vallankumouksellisten sosialidemokraatti-internationalistien ohjelmana olkoon tämä ohjelma.

Puolueen kaikille johtopaikoille, Presskommissioniin*, kaikkiin edustuslaitoksiin, kaikkiin johtokuntiin j.n.e. valittakoon toimihenkilöt vain samantapaisen ohjelmien käsittelyn perusteella eikä muutoin.

* — Painoaslain vallokuntaan. *Toim.*

Kunkin paikallisjärjestön on valvottava huolellisesti puolueen paikallisen äänenkannattajan työtä siltä kannalta, ettei se noudattaisi vain yleensä sosialidemokratian kantaa ja taktiikkaa, vaan nimenomaan *tarkoin määrättyä* sosialidemokraattisen politiikan *ohjelmaa*.

V. SVEITSIN SOSIALIDEMOKRAATTIEN KANSAINVÄLISET TEHTÄVÄT

27. Jottei internationalismin tunnustaminen Sveitsin sosialidemokraattien puolelta jäisi vain pelkäksi, mihinkään velvoittamattomaksi puheeksi — sellaiseksi pelkäksi puheeksi, johon „keskustan” kannattajat ja yleensä II Internationalen kauden sosialidemokraatit aina rajoittuvat, — on ensiksikin taisteltava johdonmukaisesti ja jatkuvasti sen puolesta, että ulkomaalaiset ja sveitsiläiset työläiset saataisiin järjestöllisesti yhdistettyä ja liitettyä samoihin liittoihin ja että heillä olisi täysin samanlaiset (niin kansallais- kuin poliittisetkin) oikeudet. Sveitsin imperialismiin omalaatuiseuna erikoisuutena on nimenomaan se, että Sveitsin porvaristo, joka perustaa toivonsa näiden kahden työläiskategorian toisistaan eristämiseen, riistää yhä kasvavassa määrässä oikeudettomia ulkomaalaisia työläisiä.

Toiseksi, on tehtävä kaikki voitava sen hyväksi, että Sveitsin saksalaisten, ranskalaisten ja italialaisten työläisten keskuudessa muodostuisi *yhtenäinen*, todellisuudessa, työväenliikkeen koko *käytännössä* yhtenäinen *internationalistinen* suunta, joka taistelee yhtä päättäväisesti ja yhtä periaatteellisesti niin ranskalaista (romaanisen Sveitsin) ja saksalaista kuin italialaistakin sosialipatriotismia vastaan. Kyseisen toimintaohjelman tulee muodostua *kaikkien kolmen* Sveitsissä esiintyvän peruskansallisuuden eli -kieliryhmän työläisten yleisen ja yhtenäisen ohjelman perustaksi. Ellei Sveitsin kaikkien kansallisuuksien keskuudessa tapahdu tätä vallankumouksellisen sosialidemokratian kannalla olevien työläisten yhteenliittymistä, niin internationalismi on pelkkä sana.

Tämän yhteenliittymisen käytännöllisen toteutumisen helpottamiseksi on aikaansaattava se, että Sveitsin kaikkien sosialidemokraattisten lehtien (ja työläisten, toimihenkilöiden y.m. taloudellisten yhdistysten kaikkien äänenkannattajien) liitteenä julkaistaan (vaikkapa vain kerran

viikossa (kuukaudessa) ja aluksi vaikkapa vain pari sivua käsittäviä) lisälehtiä, jotka painetaan *kolmella kielellä* ja joissa kehitellään kyseistä toimintaohjelmaa yhdistämällä se päivänpolitiikan kysymyksiin.

28. Sveitsin sosialidemokraattien on tuettava *vain* niitä muiden sosialististen puolueiden vallankumouksellisia internationalistisia aineksia, jotka ovat Zimmerwaldin vasemmiston kannalla, mutta tämän tuen ei pidä jäädä platoniseksi. Varsin tärkeää on julkaista Sveitsissä uudelleen niitä julistuksia, joita Saksassa, Ranskassa ja Italiassa julkaistaan salaa hallitusta vastaan, kääntää niitä kaikille kolmelle kielelle ja levittää niin Sveitsin proletariaatin kuin myös kaikkien naapurimaiden proletariaatin keskuuteen.

29. Bernin kongressissa (helmikuussa 1917) Sveitsin sosialidemokraattisen puolueen ei ole vain ajettava läpi sitä kantaa, että yhdytään, ja lisäksi ehdottomasti, Kienthalin konferenssin päätöksiin, vaan sen on myös vaadittava puolestaan, että erotaan heti, täydellisesti, järjestöllisesti Haagin I. S. B:stä *, joka on sosialismin eduille peräti vieraan opportunistin ja sosialipatriotismin linnoitus.

30. Sveitsin sosialidemokraattinen puolue, jolla on poikkeuksellisen suotuisat mahdollisuudet tutustua Euroopan kehittyneiden maiden työväenliikkeen tapahtumiin ja yhdistää tämän työväenliikkeen vallankumouksellisia aineksia, ei saa odottaa passiivisesti työväenliikkeen sisäisen taistelun kehittymistä, vaan sen *tulee olla* tuon taistelun *etulinjassa*. Siis sen on kuljettava sitä Zimmerwaldin vasemmiston tietä, jonka oikeellisuus käy päivä päivältä yhä selvemmin ilmi Saksan, Ranskan, Englannin, Yhdysvaltojen ja yleensä kaikkien sivistysmaiden sosialistisen liikkeen tapahtumien kulusta.

Kirjoitettu loka- ja marraskuun
vähteessä 1916

Julkaistu ensi kerran v. 1918
erillisenä ranskankielisenä kirjasena

Julkaistu ensi kerran
venäjän kielellä v. 1924
„Proletarskaja Revoljutsija“ aikakaus-
lehdessä 4. (27.) numerossa

Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan

* — Internationalem Sozialistischen Bureau — Kansainvälisestä sosialistisesta toimistosta. Toim.